

Formanden: Jeg maa bede den ærede Taler ikke at fjerne sig fra den foreliggende Sag.

Safs: Det forekommer mig dog, at dette Spørgsmaal ikke ligger saa fjernt fra Sagen. Jeg har blot villet tilfjendegive min Forundring over, at man er falden paa noget Saa-dant; thi de, der kunne bruge en Kirke, ere Præst og Menighed.

Formanden ringer. Jeg maa anmode det ærede Medlem om at rette sig efter Formandens Baalæg.

Safs: Jeg skal saa blot tilføie, at man jo har Lov til at holde Gudstjeneste, saa ofte man vil; det ligger i Ordinationen.

J. Jørgensen: Naar man skulde stemme imod det foreliggende Endringsforslag, saa kunde det da alene være for ikke at hindre selve Loven fra at komme ud; men jeg kan dog ikke lade være at udtale, at dersom noget Saa-dant skulde gjentage sig som det, vi have seet Exempler paa, saa maatte jeg rigtignok ønske, at det blev forhindret, at Biskopperne gif frem paa samme Maade som hidtil. Jeg skal til-lade mig at oplæse et Par Linier af, hvad der i det andet Thing er sagt om dette Forhold; det forekommer mig, at det er saa slaaende, at man deraf nødvendigtvis maa slutte, at der ikke er den mindste Grund til at nægte disse Folk, der have løst Sognebaandet, Ret til at gaae til Alters i deres egen Kirke. Der siges for det Første, at „endeel af dem vel være unge, men at de Fleste af dem være meget svage. Der var saaledes blandt dem tre Krøblinge, hvem det var ganske umuligt at gaae den lange Vej frem og tilbage, og tre Mødre med spæde Børn, hvem det var umuligt at være hjemme fra en heel Dag, hvilket vilde udkræves, saa fremt de skulde gaae til Alters i deres Præsts Kirke.“ For det Andet anføres der, at „In-gen af dem var i Besiddelse af en saadan Befordring, at de kunde tage til Kirke dermed, thi vel kaldtes to af dem Gaardmænd, men de dreve deres Gaarde med Stude, som dog vilde være en underlig Befordring at føre 2¹/₂ Mil

til Kirke med.“ Endelig anføres der, „at de alle være uformuende og ikke havde Raad til at leie Befordring.“ Det forekommer mig rigtignok, at der under saadanne Omstændigheder er Meget, der taler for at indrømme Folk Ret til at holde Allergang i deres Sogns Kirke ved den Præst, til hvem de have sluttet sig, og jeg kan heller ikke forstaae, hvorfor man ikke vil give Tilladelse dertil, naar man i alle andre Tilfælde tillader Folk, der have løst Sognebaand, at benytte Sogneskirken. Det blev under en tidligere Forhandling udtalt af den da værende Cultusminister, at det var Noget, der fulgte af sig selv, men at det helst burde ordnes ad administrativt Veie. Der var dengang stillet et Endringsforslag i denne Retning, som blev taget tilbage ene og alene af denne Grund, og der blev tillige ytret, at hvis en saadan Ordning ikke fandt Sted, vilde det blive Tilfældet, at Allergangen maatte afholdes i Huset. Hvis man ikke ønsker dette, mener jeg rigtignok, at man maa give den Tilladelse, der her er Tale om. Jeg synes, at man skal være noget betænkelig ved at stramme Baandene; man seer jo, hvilke Følger det hidtil har havt, at man ikke har villet give Frihed i denne Henseende, nemlig at Folk ere gaaede ud af Kirken og have dannet smaa Partier, og det forekommer mig derfor, at man ikke skal udøve mere Tvang i denne Retning end høist nødvendigt. Jeg troer ikke, at Tvangen vil være til Gavn, men tværtimod til stor Skade; jo mere Frihed der gives, desto mere kempelig, taalelig og rolig vil Tilstanden blive.

Formanden: Jeg skal bemærke, at der kun vil blive afstemt over de Paragrafer, hvor til der er stillet Endringsforslag, medmindre Afstemning udtrykkelig forlanges.

L. Jensen: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

L. Jensen: Efter som jeg maa berygte, at Lovens Udkomme vil være betinget af, at mine Endringsforslag ikke vedtages, drister jeg mig ikke til at holde paa dem; jeg tager dem derfor herved tilbage.